

„Dobro!“ je pokimal mirno. „Pridi torej po kosilu!“ Oddahnil sem se in odšel. Zaspal pa sem tisto noč šele proti jutru. Kaj stori? Kak bo jutri? samo to mi je vrelo po možganih.“

„V šoli, popoldne sem bil ves raztresen, po kosilu pa sem kar dirjal k njemu.“

„Sedel je pri pisalni mizi, strašno bled, a popolnoma miren. Moje oči so bile nemo, hlastno vprašanje. „Sedi!“ je rekel ter mi raztegnil droben list. Bilo je pismo nanj, kjer mu je povedal, da ve vse in da ga zakolje kakor psa, če kdaj zine o tem, kar je bilo. „In sicer ne ve nihče, ne sluti nihče?“ je vprašal, ko sem mu molče vrnil pismo. „Ne!“ sem odgovoril trdno in potem čakal ves presenečen, kaj še pride. „No, kaj me gledaš? Bog ti povrni, kar si mi storil. Grenko zdravilo, a izborno!“

„Vstal je ter se leno iztegnil. „Vse prazno je zdaj tu notri“ se je nasmehnil ter si pokazal na prsi. „Treba, da spet s čim napolnimo, s čimer si bodi! Torej v nedeljo — da, v nedeljo lahko napravimo shod na Plečah. Povej to doktorju Žemlji. Pripravi jih tudi, da ne bodo preveč zijali, ko pridem jutri v kavarno. In nihče naj mi ne izraža sožalja in nihče ničesar ne vpraša!“

„No, in ljudje so rekli, da je postal zopet, kar je bil nekdam, ljudje. Jaz ne vem — midva nisva nikdar več govorila sama med seboj. „Menda nisva imela o čem več . . . Drugo leto je vzel svojo deklo. Marker, plačam!“

Moč.

Iz temnih, nepoznanih nižin
v jasno svobodo sleherni dan
se dvigne solnca mogočni žar —
in veseli se zelenih planin
in veseli se dehtečih poljan
svobodnega vsemira silni car.

Ej, tak v duši tajna moč
iz nočnih senc, iz temé,
iz nižin prek najvišjih vrhov
vstaja, dviga se v dan skozi noč
in z novo radostjo polni srcé
in daje ponos vedno nov.

Vekoslav Spindler.